

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Procemium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

DE FUGA PECCATORVM,
EXTINCTIONE VITIORVM,
ET VICTORIA TENTATIONVM,

LIBER PRIMVS.

PROOEMIUM.

Ex ille potens, atque paci-
ficus, qui figuram prætulit
Saluatoris, & pacem mundo
allatâ eius aduentu, demon-
strauit, templum illud mag-
nificum ædificaturus in mon-
te Moria, qui demonstratus
fuerat Dauid patri eius, in lo-
co, quem parauerat Dauid in area Ornan Iebusæi,
vt præsentibus esset magnificentie miraculum, &
posteris pietatis exemplum; aream primùm ruderibus
expurgauit; & mobilem ac instabilem terram
effodit, vt in solidam ac viuam (vt aiunt) petram
fundamina tantæ molitionis iniiceret: Illud sapien-
ter expendens, immensum ædificationis pondus, aut
super arenam erigi, aut super stercore, & rudera, &
terram mobilem stare non posse. Huius Regis pruden-
tiam imitari decernimus, vt post oblatum in su-
periori volumine, religiosorum oculis, templi Domini,
id est, sanctitatis & perfectionis, exemplar, ad
ipsius opus ac ædificationem nos parare cupientes,
prius locum ædificationi aptum expurgemus, vt sine
ruinæ periculo domum pulcherrimam, ac verè regiam
& caelestem, extruamus. Locus iste, in quo
templum sanctitatis extruimus, anima nostra est,
quam area Arenæ Iebusæi manifestè præsignauit;
in monte Moria, id est, in altitudinis sublimitate
consistens. Mons enim Moria Christum Saluatorem
significat, qui, vt inquit venerabilis presbyter Beda,
de terra quidem per originem assumptæ carnis ortus
est, sed omnium terrigenarum potentiam, ac sancti-
tatem, singularis culmine dignitatis, transcendit.
Qui optimè mons Moria, id est, visionis, est appella-
tus, quoniam non solum electos suos ad æternæ clari-
tatis visionem admittit, verùm & ipse propositus
est à Patre, vt omnes nationes & gentes eum videant,
& in sanctissima eius vita, quid sit sequendum, &
imitandum, aspiciant. In hoc monte sublimi atque
præcelso anima rationalis consistit, à quo natura
& gratiam, & vniuersa quæ ad naturam & gratiam
pertinent, se habere cognoscit. Quare scri-
ptum est: Quia portat omnia verbo virtutis suæ.]
Et quia in ipso viuimus, & mouemur, & sumus:] Et
quia preparatus est mons domus Domini in vertice
montium, & eleuabitur super colles.] Nec inuisè a-
reæ comparatur anima; nam si area est locus ædificio
vacuus, quem solis ardor exagitat, & omni fructu
sterilem facit; talis profectò est anima post Adæ pec-
catum, quam legis præuaticatio templo Dei, scilicet

A gratia & sanctitate, priuauit, & ad spinas & tribulos
ferendos adegit. Hanc spiritalem aream Areana
Iebusæus, id est, homo flagitiis conculcatus, & in sua
calamitate exultans, ante possederat, sed verus Dauid
Christus, vt in ea Patri suo templum extrueret, quin-
quaginta siclis, nempe sui sanguinis pretio, quod
nostræ remissionis causa est, in acerbissima passione
coëmit. In ista area Dei beneficio templum perfe-
ctionis & sanctitatis assurgit, de quo inquit Paulus:
Nescitis quia templum Dei estis, & spiritus Dei ha-
bitat in vobis.] Ac si diceret, Non dubium est, quin
anima, virtutum ac sanctorum operum donis, velut
lapidibus politis & pretiosis, extructa, ex area in ma-
gnificum templum diuinitatis vertatur; in quo ille
Dominus, qui spiritus est, & spirituales domum ad
sui cultum & venerationem præcipuè requirit, non
sine exultatione sui cordis inhabitet. Templum au-
tem hoc sanctum dicitur, non tantùm quia Deum
sanctum, & omnis puritatis auctore, habitore habet,
verùm etiam quia non ex aliis quàm ex sanctis operi-
bus, & ex solidis ac perfectis virtutibus coagmenta-
tur, vt ipsa ædificatio ad finem vsque prouecta, sancti-
tatem ipsam, & mentis nostræ puritatem constituat.
Si verò anima, Dei & sanctitatis capax locus
est, & area in qua domus hæc regia, & templum
istud magnificum ædificandum est; eam primùm
omnium abiectione peccatorum, & omnium vi-
tiorum extinctione, tentationum victoria, atque
passionum mortificatione mundemus, ne super are-
nâ, aut rudera tantam molitionem si erigamus, tri-
bulationum ventis agitata, aut affectionum turbi-
nibus impulsâ procubet. Istum namque ordinem
esse spirituales vitæ, atque omnis nostri laboris, quo
Deo in humano corde domum requietionis para-
mus, sacræ paginæ manifestè pronuntiant. Hoc enim
est quod Tobias dixit filio suo: Noli timere fili
mi; pauperem quidem vitam gerimus, sed multa
bona habebimus, si timuerimus Deum, & recesserim
ab omni peccato, & fecerimus bene.] Et Isaias
ait: Derelinquat impius viam suam, & vir iniquus
cogitationes suas, & reuertatur ad Dominum, & mi-
sererebitur eius.] Atque alio loco inquit: Auferte ma-
lum cogitationum vestrarum ab oculis meis: quies-
cite agere peruersè, discite bene facere.] Gregorius
quoque ait: Prima virtus est, ne perpetrari debeant
sed vitari peccata; secunda autem, saltem perpetrata
corrige.] Et vberius sanctus Basilius: Quemad-
modum, inquit, in gradu scilicet prima est ascensio,
ab humo recessus; sic in exercitatione diuinæ con-

2. PAR. 3.
n. 1.

Beda lib.
de Tem-
plo. cap. 5.
Tom. 8.

Hebr. 1.
3.
Act. 17.
n. 23.
Isa. 5.
n. 2.

1. Reg. 24.
n. 24.

1. Cor. 3.
n. 16.

Tobias. 4.
n. 23.

Isa. 55.
n. 7.

Isa. 1.
n. 16.

Greg. 6.
mor. c. 13.

Basil. in
Psalm. 1.

Idem.
Psal. 33.

uerfationis, principiū profectus, est discessus à malo.] Et rursus alio loco: Ei, qui primis eruditur ad virtutem rudimentis, conuenit vt subducatur se à mali occasione, vtque ab improba vitæ consuetudine quasi à via mala exemptus, ita demum aggredi possit bonorum operum actionem. Impossibile namque est, eum assequi & attingere quod bonum est, qui non prius profus declinauerit à malo. Sicut nec cuiquam possibile sit sanitatem vt recuperet, nisi prius à se dispulerit morbum: vel vt quis recalescat, nisi profus excusserit perfrigerationem. Atque adeo quisquis cupit vitæ probitatem complecti, ei conuenit vt se liberet ab omni communiore malorum. Non solum verò Scriptura diuina, quæ per se satis sufficit, & Patres eius luce perdocti, sed & ipsa natura, & ars, hunc eundem ordinem prædicat. Prius enim est, carduos & sentes euellere; postea iactis feminibus suauissimos fructus colligere: prius est, ex auri & argenti fodinis terræ glebas egerere; postea, aurum aut argentum extrahere: prius est, noxios corporis humores educere, deinde optatam salutem afferre: & tandem prius est, hostes ex vrbe repellere, atque illis repulsis, victis atque prostratis, ciues pacificè gubernare. Ita omnino primo loco spinæ & tribuli peccatorum euellendi sunt, affectus moderandi, vitia extinguenda, & dæmonis insultus longius à nobis submouendi; quàm virtutes compareremus, & ad pacem & mentis tranquillitatem veniamus. Primus sapientiæ gradus est, inquit Lactantius, falsâ intelligere: Secundus, vera cognoscere: ergo primus gradus iustitiæ est malum cauere; & secundus, veris bonis inquirendis insistere. Idem quippe est ordo sapientiæ, atque iustitiæ; quæ cum vera sapientiâ sit, non potest alia ratione quàm sapientiâ conquiri. Et, si omne peccatum, & omne vitium in radice sua ignorantia est, & omnis virtus veri cognitio, quoniam prius intellectus aut decipitur, aut instruitur, quàm voluntas illum sequens, malo cedat, aut bonum admittat, certè eundem ordinem tenet intellectus eruditio, & per acquisitionem virtutum voluntatis exornatio. Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus, inquit sanctus Dauid; corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in studiis suis.] Attende, quomodo cæcitas mentis ad affectum se diffundat, & vniuersa hominis membra contamineat, qui ex eo quod in notione sui Creatoris extrahit, abominationem amplexus est, & Dei imaginem flagitiorum admissione corrumpit. Vna itaque & eadem est processio virtutis & sapientiæ; vt quemadmodum ista principio falsitatem impugnat, ac deinde Veritatem patefacit; ita illa prius mala dissipet, vt bona laborando perficiat. Nec solum quæ diximus, hunc esse vitæ spiritualis ordinem, verum ipsa quoque Dei beneficia designant, de quibus hæc scribit Bernardus: Cui non admodum placeat ordo ipse donationum? Primum anima misericorditer liberatur; secundò, dignanter adamat; tertio, benignè abluir, & purgatur; postremò, optimi ornamenta accipit promissionem. Sic ille.] A quoniam in primo iustificationis gradu liberatur anima? Equidem puto quia à iugo peccati, à seruitute diaboli, & à faucibus inferni mortiferi, quem mancipiis dæmonis, peccati nexibus illigatis, non minus seuera Domini, quàm iusta vltio, præparauit, vt transgressionis pœnas æternas sustineant. Peccatorum verò inquinamentis abluit, & per gratiæ donum dissipatis, iam Dominus benignè diligit animam, quam suo sanguine rubricatam, & faucibus mortis ereptam in suæ familiaritatis consortium aasciuit. Deinde, quam amat, à leuioribus defectibus

Lact. li. i.
diu. m. f.
cap. vii.

Psal. 13.
n. 1.

Bern. ser.
39. in
Cant.

A purgat, & pro huius mortalitatis inopia, cura terrenorum abluir, vt ablute atque mundate virtutum ornamentum apponat. Denique indumento charitatis, & virtutum, ac donorum ornamentis exornat, quam prius antea purgauerat, & à vinculis peccatorum, ac mundi sollicitudinibus eripuerat. Initium igitur totius boni, fuga est & detestatio mali, quod cum à nobis abiicimus, iam mirum in modum ad bonum suscipiendum præparamur. Et quemadmodum dux illa tubæ argenteæ ductiles, quas Moses Domini mandato confecerat, ad castra mouenda vocabant, & ad prælium incitabant, & in vnum homines ad dies festos celebrandos cogebant: ita Domini inspirationum suarum animam in terram illam virtutum proficentem mouet, vt bellum primo aduersus peccata, & vitia, & immoderatas affectiones instituat, & postea virtutum acquisitione festos dies illi solenniter peragat.

Num. 10.
n. 2.

Hinc iam elucet quanta sit voluminis huius utilitas, quod secundo loco (fauentibus superis) scribendum suscipimus: in quo tractandū est nobis quanam ratione fugienda sint vera mala, quæ tum salutem animæ, tum perfectionem impediunt. His enim (præcipuè maioribus) non dilutis, & in mari rubro, id est in sanguine Christi, submersis, impossibile erit, concupitum animæ decorem acquirere, & vitæ spiritualis perfectionem comparare. Quam nunc igni splendenti & ardenti similem cogitamus, qui nisi prius obscuritatem & frigus appositæ materiæ pellat, nunquàm eam in se conuerter. Sic omnino perfectio ignis est, & quidem maximus, non corpori sed animæ ad motum, sapientiæ luce illum illustrans, & charitatis ardore transformans, quam nisi prius obscuritatem peccati subuertat, & frigora vitiorum destruat, nunquam suæ ditioni subiiciet. Euenietque homini perfectionem querenti, si prius peccata & vitia non relinquat, quod habitatoribus Hai in libro Iosue euenisse comperimus, qui cum deserta vrbe in partem exercitus Israelis se coram ostentantem, & fugam simulantem iruerent, altera pars ex insidiis ac latebris emergentes urbem occuparunt, & igni voraci consumendam tradiderunt. Eodem modo, dum homo peccata & vitia ac affectus inordinatos in recessibus animæ larentes non timens, quasi extra se ad oppugnandam & expugnandam virtutum aciem egreditur, illa ipsa vitia, & illimet ipsi estantati affectus, qui latent, animam dissipant, & vniuersos conatus in querenda virtute positos irritos atque inanes ostendunt.

Iosue. 8.
n. 16.

Quamobrem post cognitionem perfectionis, quam superiori volumine oculis legentium ingessimus, eam impensè cupientibus hic secundus tomus in sexto & septimo libro attentè legendus est, & non solum legendus, sed & operi committendus, vt se à malo purgantes idoneos ad excipienda vera bona faciant, & puritatem mentis quam concupiscunt, & querunt, assequi valeant. In eo discent graui peccata fugere, & tantum malum, quod verè mors est animæ, supra omnia pœnæ mala timere. In eo scient peccata leuia pro sua possibilitate declinare, & si nõ omnino vitare, at quotidie compunctione lugere, & solerti seruore minuere. In eo cognoscent vitia subuertere, & his importunis ac pertinacibus animæ hostibus bellū indicere. In eo percipient sensus atque affectus cohibere, tentationes vincere, & tineâ negligentia, & virus ostentationis abiicere, atque omnia virtuti contraria propulsare. His tandem ad doctrinam virtutum tribus aliis libris comprehensam mirificè se disponent. Tractatio ista nobis scribentibus est dulcis, & (vt opinor) erit legentibus persuaas. Nobis quidem dulcis est, quoniam cui agro-

ro mot

to morbos & dolores suos narrare non libeat, & calamitates deplorare: Certè Sanctus Iob hanc narrationem in suorum malorum leuamen assumpsit. quare quodam loco ait: Quapropter & ego non parcam ori meo; loquar in tribulatione spiritus mei: confabulabor cū amaritudine animæ meæ.] Et ego agrotus sum, qui in xenodochio sanctæ religionis multis ab hinc annis peccatorum & vitiorum meorum vulneribus plenus iaceo, & in sterquilinio tepiditatis & negligentiæ confedo. Solum igitur linguam meam, & sicut in priori huius operis parte, salutem, quam non habeo & admōdum exopto, depinxi; ita in hac prima istius Voluminis tractatione, infirmitates, quibus misere subiectus sum, deslebo, si forrè hæc mala explicando, & ad ea submouenda medicamentum apponendo, meipsum ad illud accipiendum, & plagis meis admōdum impellam. Dulcis etiam & suavis erit ista tractatio legentibus, quoniam aut peccatorum ac vitiorum peste vexantur, aut tam magna miseria & calamitate soluantur. Si liberi sunt (ea libertate quam status mortalitatis admittit) libenter in memoriam elapsa mala & pericula reuocabunt, & videbunt scripta opera Domini, & mirabilia eius in profundo. Ascendēt quoque, postquam se liberos & sanatos aspiciēt, imitantem Ezechiam, in templum misericordiarum Domini, vt ei in gratiarum actionem restituta sanitatis hymnum laudationis decantent. Si verò adhuc peccatorum & vitiorum, nec non & immoderatorum affectuum molestitis illigatur, libenter agrorum suarum miseriarum experientia doctum exaudient, & remedia à sanctis patribus, & peritissimis animarum medicis, scripta percipient. Iucunda quippe est infirmis medicina, quæ dolores lenit, & ea quæ torquent, & affligunt, absorbet. Et scriptum est: Quia altissimus creauit medicamenta, & vir prudens non abhorrebit illa.]

Res verò tanta hac oratione pro tenuitate nostra diligenter exposita, & his scriptis declarata, nō oscitantur, non perfuntoriè legenda est, sed attentæ lectio, & sollicita consideratione meditanda, tanquam ea, ex qua non incolumitas corporis, sed planè animæ salus tota dependet. Nam si ægroti medicum intentissimè audiunt, morbi remedia decernentem, & abiecta tūc omni alia cura, oculos in eius os ac faciem intendunt, ne ipsius dicta minùs bene percipiant, & potioris aut aliorum medicaminum mensuram vel minuunt vel excedant: quid faciat morbidus, non corpore sed animo, & peccatorum vulneribus laceratus, nisi attentè ac sollicitè sanctos Patres audire, quorum doctrina nostris his scriptis inferta, & ex illis mutuata est animæ medicatio, atque vulnerum & plagarum animæ curandarum instructio? Ita quæ dicemus accipiat, sicut terra granum tritici recipit, & receptum immutat, & multiplicatum agricolæ reddit: Sic & huius operis lector, quæ medicamenta peccatorum & vitiorum & affectionum nostrarum proponemus, vt lectissima grana recipiat, quæ debet in corde bono recondere, & labore meditationis immutare, & diligentia operis, Dominò, qui per indignum seruum hæc seminat, multiplicata referre. Ne si ad solam curiositatem ista legat documenta salutis, illa Pauli maledictione plectatur, qua dicit: Terra sæpe venientem super se bibens imbrem, proferens autem spinas ac tribulos, reproba est, & maledictio proxima, cuius cōsummatio in combustionem.] His autem legendis insistenti imber de celo non deficit, quia dum semina salutis Dominus lectoribus per visibilem librū spargit, gratiam ad intelligendum, & ad desiderandum,

A & opere explendum quod legitur, inuisibiliter immittit. Quid verò sperare poterit, qui bono semine & salutari imbri suscepto non fructificat, nisi vt terra sterilis & infœcunda à Domino reputetur, & tanquam inutilis contemnatur?

Sed non est mihi curæ, si quæ in hac istius operis parte dicemus, difficiliora & amatoria lectoribus videantur: scio enim, primo aspectu, quæ ad peccati deletionem, & vitiorum expulsionem, attinent, tristitiam vultu præferre; probata verò & in vsum assumpta non minimam lætitiã generare. Nam quæ secundum Deum tristitia est, ideo gaudium & exultationem parit, quia (teste Paulo) penitentiam in salutem stabilem operatur; sicut è contrario lætitiã sæculi tristitiam veram efficit, quæ mortem operatur. At medicamina peccatorum, & vitiorum amputatio ac passio repressio, in suæ exercitationis exordio nonnulla insuauitatem habent? Demus hoc pusillis & imbecillibus; sed cuius momenti est habenda parua amaritudo, si cum profectus dulcedine cōferatur, quam in animam penitentem, & se cohibentem, inducit? Certum est autem, hæc acerbiora remedia agrotationibus nostris adhibita salutem animæ reportare. Nam, vt inquit Ambrosius, tunc auditor proficit, quando austeriora annuntiat prædicator: ei salus gignitur, quando tristitia emendationis ingeritur. Dicit enim Beatus Apostolus: Nam quæ secundum Deum est tristitia, salutem stabilem operatur.] Rectè ergo lator, quia salutem operor, cum obiurgo: mœreat licet filius mei asperitate sermonis, me tamè delectat, qui proficere illum intelligo per mœrorem. Ait Sanctus Apostolus: Quis est enim filius, quem nō verberat pater? Non enim osculatur semper pater filium, sed & aliquando castigat. Ergo quando castigatur, qui diligitur, tunc circa eum pietas exercetur. Habet enim & amor plagas suas, quæ dulciores sunt, cum amari inferuntur. Vnde ait propheta: Dulciora sunt vulnera amici, quam voluntaria oscula inimici.] Isti itaque duo priores libri huius voluminis non nisi bellum sonant, non nisi abiectionem rerum dilectarum continent, non nisi vulnera nobis in ipsis sine vllō timore inferenda prætendunt: at non erubescō hæc scribere, docere, & prædicare, quæ pace mundi dulciora sunt, & omni possessione auri & argenti pretiosiora, & ideo vulnerant ad modicum tēpus, vt in perpetuū sanent. Vulnera sunt diligētis, à Domino piissimo patre mētibus suorum illata, vt eos peccati vulneribus, & inferni morte præcipiat. Vulnera sunt, sed medici vlcus aperientis, vt foetidissimum pus iniquitatis extrahat, & iocundissimam salutem gratiæ, & sua uolentem statim puritatis iniciat. Non ergo vulnera timeamus, nec mortificationis remedia detrectemus, quæ mortem quidem videntur minitare, sed hanc, ad efficiendam spiritalem ac suauissimam vitam, intentant.

Sed cum omnia quæ his voluminibus continentur, religiosis præcipuè, id est, mundo mortuis, & Deo uiuentibus, offerantur, cuperemus sanè peccatorum lethalium nullam memoriam facere, neque ea coram statim uiuentium habentibus nominare. Si enim miseram sæculum incolentes, & statim aliquem sæcularem periculorū plenum habentes, possunt & solent grauiora peccata vitare; quid sentendum est de omnibus religiosis pericula sæculi deferentibus, & vitam pacatam, & occasionibus delinquendi grauius solutam habentibus, nisi quod à criminibus & peccatis lethalibus quā longissimè aberunt, & ea constanter euitabunt? Quemlibet autem hominem posse cum gratia Dei, omnia lethalia

E

2. Cor. 7. n. 10.

Amb. ser. 84. To.

2. Cor. 7. n. 10.

Hebr. 12. n. 7.

Prou. 27. n. 6.

D. Tho. 1. 2. q. 109. art. 8.

Iob. 7. n. 11.

4. Reg. 20. n. 5.

Ecc. 38. n. 4.

Hebr. 6. n. 7. & 8.

Aug. lib.
de perf.
inst. contra
Celest.
c. 17.

Tit. 1. n. 6.

peccata vitare, constans est omnium Patrum Theologorumque sententia, quos breuitatis gratia prætereo; vnum tantum Augustinum non omitam, qui sic ait: Si immaculati sunt, qui sunt sine crimine; etiam in hac vita fuisse atque esse negare non possumus; quia non ideo sine vilo peccato est aliquis (subintellige leui aut veniali) quoniã non habet maculam criminis. Vnde & Apostolus cum ministros eligeret ordinandos, non ait, Siquis sine peccato, quod inuenire non posset; sed ait; Siquis sine crimine, quod vtique posset. Nec solum est possibile omni graui peccato semper carere, secundum eam potentiam, quæ nunquam actione perficitur, sicut dicimus posse esse sapientem, qui in syluis inter feras educatus semper erit ignarus, sed etiam secundum eam potentiam, quæ sæpissime actione compleatur. Quare vt nunc purissimas virgines silentio regam, multi fuerunt sancti viri, vt Ieremias, Ioannes Baptista, Nicolaus Miræ episcopus, Bernardus Clauualensis Abbas, Dominicus ordinis prædicatorum fundator, Ludouicus Gallorum rex, & alii quàm pluri, qui (vt ex historiis constat) nunquam in tota sua vita lethaliter deliquerunt: innumerabiles verò fuerunt, & nunc sunt in Ecclesia Dei, qui post conuersionem suam, & arreptum spiritualis vitæ propositum, nunquam se graui peccato fœdarunt. Si ergo omnes status, & omnes occupationes sæculi, quæ non sunt manifestè malæ, nec mali speciem & formam habentes, aliquibus hominibus fulgent, qui nunquam semetipsos grauibus peccatis contaminant, quid præsumendum est de omnibus religiosi status celestem habentibus, & vitam ab omni sæculari periculo alienam sectantibus, nisi quoddam post susceptum religionis habitum perpetuò se illibatos

A ab omni graui peccato custodiunt? Certè si quos aliquando religiosos videremus, lethalibus peccatis sordentes, non possemus non grauius ingemiscere, & statum nostrum planctu Dauidis deplorare. Considera Israel, ait, pro his, qui mortui sunt super excelsa tua vulnerati. Inclyti Israel super montes tuos interfecti sunt. Nam post munus Episcopale, Ecclesiæ celsitudo atque sublimitas status est religiosus sæcularium vitam perfectione virtutum & studio contemplationis excedens, & regulis ac sanctissimis institutis, nec non & exemplis fratrum & cura prælatorum, & diuinæ gratiæ affluentia satis tutus atque securus. In hoc autem monte præcelso, & tot munitionibus cincto, miserum est inclytos Domini cadere, & locum in animabus suis grauis peccati vulneri dare. At licet hoc ita esse deberet, aliqui fortè cadimus, & in portu submergimur, & in statu pacis ab hoste mortali ictu vulneramur, atque adeo necessitas nostra postulat, vt de ratione non solum vitandi venialis peccati, sed etiam de modo criminis seu peccati mortalis fugiendi tractemus. Postulat & id doctrinæ spiritualis, quam elaboramus, integritas, quæ, cum doceat mala fugere, non esset accuratè conscripta, si rationem ac viam fugiendi maximum malum præteriret.

B Duo igitur prima pars huius sexti libri explicabit; alterum est, quomodo crimen seu graue peccatum omnino fugiemus; alterum verò, quibus in instrumentis peccata venialia pro nostræ fragilitatis modulo vtique vitabimus. Illud breuius, quoniã viros spirituales, & perfectionis sitibundos, alloquimur: istud latius & copiosius exponendum est, vt doctrina hæc sit animabus illis accommodata, ad quas instruendas tota dirigitur.

2. Reg. 1.
n. 18. &
19.

